

Kogelvrij

Ellen Putman

De **goudjakhals** (*Canis aureus*) behoort samen met de wolf en de vos tot de familie van de hondachtigen en dankt zijn naam aan zijn goudkleurige vacht. Hij lijkt op een kleine wolf, met verhoudingsgewijs kortere poten, staart en oren en een spitsere snuit. Anders dan bij alle andere hondachtigen zijn bij de goudjakhals de zooltjes van de twee voorbenen aan de achterzijde met elkaar vergroeid. Dit levert een unieke pootafdruk op, die makkelijk te onderscheiden is van vos, wolf of hond.

De goudjakhals werd in 2016 voor het eerste in Nederland gesignaleerd op de Veluwe, oorspronkelijk komt hij echter voor in Azië en Oost-Europa. Door onder andere klimaatverandering en verandering in landgebruik, breidt de goudjakhals zich steeds verder uit richting het westen van Europa. De laatste jaren is de goudjakhals waargenomen in de provincies Overijssel, Utrecht, Noord-Holland, Drenthe, Friesland en Groningen. En we kunnen

inmiddels stellen dat Nederland een nieuw zoogdier rijker is, dat ons land op eigen houtje heeft gevonden. Al is het nog te vroeg om te spreken van een gevestigde populatie.

De goudjakhals is een allesetende opportunist. Hij jaagt op kleine zoogdieren, zoals woelmuizen en ratten, konijnen, kleine hoefdieren, kleine vogels, vissen, amfibieën en insecten, maar hij eet ook afval, aas en plantaardig voedsel als druiven, bessen en andere vruchten. De goudjakhals kan langere tijd zonder water.

Doordat goudjakhalsen juist ook veel aas eten, kunnen ze de rol van 'gezondheidspolitie' vervullen waardoor dierziekten en zoönose zich minder eenvoudig verspreiden.

De goudjakhals is in Europa een beschermd soort en dat betekent dat deze nieuwkomer niet verjaagd of gedood mag worden en gelukkig kogelvrij is.

